

L'amor com a element de destrucció política

OPINIÓ

UN COR FERIT ÉS MOLT PERILLÓS. SOBRETOT SI L'AMOR ES BARREJA AMB EL PODER I LA POLÍTICA. NI LES SÒLIDES ESTRUCTURES DE LA CORRUPCIÓ DEL PP VALENCIÀ HAN POGUT SUPORTAR L'EFECTE DEMOLIDOR DE LA GELOSIA, LA TRAÏCIÓ I LA MENTIDA.

Tot ho crea i tot ho destrueix. L'amor és la gran emoció del moviment humà. Al voltant hi gira la vida feta carrusel de goig, dolor, ingravidesa, penombra i desbordament. Un sentiment pur, però no necessàriament bell. Algú enverinat d'amor té més força que una placa tectònica. Sobretot si entren en joc fluids o el costats més meticolosos de la carn. Si se l'ofèn pot remoure estructures tan sòlides com els grans gratacles de la corrupció valenciana.

N'hi ha exemples sucosos. Carlos Fabra, l'abans totpoderós dirigent del PP a Castelló, està en presó per mal d'amors. El seu soci confés de corrupteles, l'empresari Vicent Vilar, el denuncià el desembre de 2003 per deixar-se subornar a canvi d'intercedir als ministeris d'Agricultura i Sanitat per desbloquejar llicències de plaguicides. Tot per efecte de l'amor ultratrat. Vilar feia temps que sospitava que la dona, Montserrat Vives, s'ho muntava amb Fabra. El dies previs a la querella, Vives havia fugit de casa per refugiar-se en la del polític. Vilar bullia de gelosia i, després de desenes de missatges al polític sense resposta, es plantà als jutjats de Nules.

I una mescla d'amor conjugal i patern ha desencadenat el *cas Taula*. Un altre peneït, Marcos Benavent, emparentà en 2005 amb Nina López, filla i perla de José Mariano López Sancho, fundador de la patronal de la Costera. El posterior divorci portà la congoixa a la família. Més encara després que Benavent, com a gerent d'Imelsa, tancara l'aixeta de la Diputació al *call center* adjudicat a un dels fills de López Sancho. El patriarca, tocat al cor i a la butxaca, accedí als ordinadors de Benavent i copià hores de gravacions compromeses que acabaren a les mans de la Fiscalia i de Rosa Pérez, la diputada provincial d'Esquerra Unida que destapà la trama.

També un altre amor humiliat podria estar en l'origen de la solsideja del grup mu-

SERGI
TARÍN

nicipal del Partit Popular de València i per extensió-contagi-osmosi de Rita Barberà, la longeva i, fins ara, intocable dirigent dretana. Un amor sorprenent (com ho són pràcticament tots) entre un esquerp vice-alcalde i una ex-regidora de Cultura amb greus problemes de salut i amb la Justícia. Alfonso Grau i María José Alcón s'enllaçaren en segones noces, amb el testimoni de Barberà, el febrer de 2015, després de tres anys de relació. El primer era viudo i la segona divorciada del marit, Vicente Burgos, també investigat per Taula, a qui abandonà després d'una tortuosa relació barrejada d'addicions a la cocaïna i caigudes escales avall i des d'un segon pis.

Grau fou mà dreta de Barberà pràcticament des que arribà a l'Ajuntament, el 1995. Les ambicions, la capacitat de treball i una gran vocació per la intriga política li atorgaren un llarg horitzó de control intern. De vegades podia manar més que la mateixa alcaldessa, amb qui es mostrà dolorosament lleial quan esclatà

el *cas Nóos* i s'immolà per protegir-la del banc dels acusats. Ell assumí la responsabilitat d'obrir les portes del consistori a Iñaki Urdangarin, però per indicacions de Barberà. Ara s'enfronta a una petició de 13 anys de presó. Una combustió gens gra-tuïta. Grau, enamorat, havia pactat amb Barberà que Alcón aniria en lloc d'eixida a les locals de 2015, però l'alcaldesa no complí la paraula i la relegà al 16.

Poc importà que dies després eixira definitivament de la llista en transcendir converses entre Alcón i Benavent on semblen negociar comissions a canvi d'adjudicacions en obres de rehabilitació patrimonial entre 2004 i 2006. Grau ja hauria consumat la venjança. Hi ha qui diu que abans de marxar (ho féu el 15 de març) deixà buida la caixa B del grup municipal, amb 50.000 euros destinats a la imminent campanya. Això obligà la secretària del grup, Mari Carmen García-Fuster, a actuar amb celeritat –i poca subtilitat– demanant donacions de 1.000 euros a la cinquantena de membres del grup, entre polítics i assessors. Uns diners que, segons la investigació, eren reintegrats amb dos bitllets de 500 euros d'origen desconegut. La Guàrdia Civil sospita que no fou l'única vegada que el PP practicà tal blanqueig, però sí la primera que, perillósament, obrí el ventall a tanta gent. Un anònim a la Fiscalia advertí del *modus operandi* i tot apunta a l'autoria de Grau. A més, els quatre treballadors que s'hi negaren a donar els 1.000 euros i que s'han convertit en els principals testimonis de càrrec eren assessors del polític jubilat.

Trampa, coincidència o directrius? És sabut que un frec d'ungla al cor fa més mal que cent ganivetades a l'esquena. I que l'amor ferit provoca ajustos de comptes d'una tècnica tan demolidora com exquísida.

Periodista